

ת"פ 13423/10/14 - מדינת ישראל נגד סתיו וייצמן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13423-10-14 מדינת ישראל נ' וייצמן
בפני כבוד הסגן נשיא אברהם אליקים

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	סתיו וייצמן

הכרעת דין

מבוא

1. ביום 26.9.2014 לאחר חצות, רכבה המתלוננת על קטנוע ברחובות שכונת טרומפלדור בנהריה. על הקטנוע ישבו שלושה רוכבים, המתלוננת ישבה מאחור. אין מחלוקת כי בשלב מסוים הוזעקה למקום ניידת של מד"א לטפל בפגיעת ראש שנגרמה למתלוננת, שאובחנה בהמשך כשבר דחוס בגולגולת.

השאלה המרכזית הטעונה הכרעה היא כיצד נגרמה הפגיעה במתלוננת, האם כטענת המאשימה הנאשם שהלך לתומו ברחוב השליך לעברה בקבוק בירה שפגע במצחה או כטענת הנאשם מדובר בתאונת דרכים, הקטנוע פגע בו החליק וכתוצאה מכך המתלוננת נפלה ונפגעה בראשה.

אדגיש כי לאור גרסת הנאשם המחלוקת מאוד מצומצמת הוא ראה את המתלוננת רוכבת על הקטנוע שהיא בריאה ושלמה, לגרסתו ראה את הקטנוע מחליק ומיד ראה אותה מדממת מראשה הוא גם לא ראה אדם אחר שיכול לגרום לאותה פגיעה, כך שהגורם לפגיעה לגרסת כל המעורבים יכול להיות אחד משניים, הנאשם באמצעות בקבוק או נפילה מקטנוע עקב תאונה.

2. במהלך שבע ישיבות העידו עדים רבים מטעם המאשימה: בנוסף לשוטרים השונים, העידו שלושת הרוכבים על הקטנוע, הנהג אדיר, קרן הרוכבת שישה מאחוריו והמתלוננת.

דר' אלימלך ודוד הפראמדיק שהגיעו למקום בניידת מד"א לטפל במתלוננת.

בנוסף בקרבת מקום ישבה קבוצת חברים של רוכבי הקטנוע שלא ראו את האירוע, חלקם גם לא ידעו דבר על מה שהתרחש לאחר מכן, חלקם שוחחו מיד לאחריו עם הנאשם ועם המתלוננת, המרכזי מבניהם הוא עמנואל

שהיה חבר של המתלוננת באותה עת. מבני אותה חבורה העידו גם אוראל ושובל. בנוסף העידה שכנה בשם רינה שצלצלה למשטרה מיד לאחר האירוע.

מתוך חבריו של הנאשם העידו בר שלא נכח בעת האירוע אבל גר בסמיכות ופגש בנאשם מיד אחרי האירוע וגם למחרת היום ורענן אשר הנאשם היה בדרכו אליו לפני האירוע.

יצוין כי הנאשם צעד ברחוב ביחד עם בן דודו תומר בדרכו לרענן. תומר היה עד ראייה לאירוע הוא נחקר במשטרה אבל עזב את הארץ לאחר מכן ולאחר מספר רב של ניסיונות לאתרו גם בחו"ל ויתרה המאשימה על עדותו.

מטעם ההגנה העידו בנוסף לנאשם, הוריו ואחותו, חבר של הנאשם עידו שראה את הקטנוע בנסיעתו לפני האירוע, אך לא לאחר מכן, יהודה פחימה הגר באזור ומומחה לפיסיקה פרופסור יורם רוזן, לאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם בעל פה.

עוד יצוין כי הנאשם העלה טענת הגנה מן הצדק הכרוכה בעיקרה במחדלי חקירה המיוחסים למשטרה, אותה קבעתי כי אברר כחלק מהכרעת הדין.

הנטען בכתב האישום ותגובת הנאשם לאמור בו

3. ביום 26.9.2014 הרכיב אדיר על קטנוע את קרן והמתלוננת, קרן ישבה מאחוריו ומאחוריה המתלוננת. בהגיעו לרחוב החלוץ בנהריה אדיר נסע בפראות וחלף על פני הנאשם אשר הלך באותה עת יחד עם חברו. כעבור זמן קצר ביצע אדיר סיבוב פרסה. בהתקרבו אל עבר הנאשם, זרק הנאשם בקבוק בירה לכיוון רוכבי הקטנוע והבקבוק פגע במצחה של המתלוננת.

כתוצאה מכך נגרם למתלוננת חתך גדול באורך 5 ס"מ במצח, שבר דחיסה מרוסק של העצם הפרונטלי עם פרגמנט של עצם באונה הפרונטלית, שברים מרוסקים של הסינוס הפרונטלי, המטומה תת עורית פרונטלית.

בהתאם לאמור לעיל יוחסה לנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן- החוק).

4. הנאשם בתגובתו לכתב האישום אישר כי נכח במקום, כי השלושה נסעו בפראות. הכחיש כי זרק בקבוק וטען באופן כללי כי מדובר בתאונת דרכים (אדגיש כבר עתה כי הנאשם לא טען בשלב זה כי הקטנוע פגע בו או כי ראה את הקטנוע מחליק ונופל, גרסה שהועלתה על ידו רק בפרשת ההגנה).

השאלה שבמחלוקת

5. חלק ניכר מהעדויות הוקדש לשני נושאים, האחד עבירות תעבורה שביצע לכאורה אדיר באשר לאופן נהיגתו על הקטנוע וחבישה או אי חבישת קסדות על ידי רוכביו והשני באשר לטענת הנאשם כי עמנואל הגיע לביתו לאחר האירוע איים וניסה לסחוט באיומים את הוריו, אביו של הנאשם הגיש תלונה במשטרה נגד עמנואל.

שתי שאלות אלה אינן רלבנטיות לעצם ההכרעה במחלוקת- האם הנאשם היה זה שחבל חבורה חמורה במתלוננת ולא אקבע ממצאים לגביהן. חזקה על רשויות החוק כי ימצו את הדין עם מי שהפר אותו באותם מקרים.

6. אולם שני נושאים אלו היו ברקע מתחילת החקירה במשטרה ועד לשמיעת העדויות ולכן אתיחס בזהירות מרובה לכל עדי התביעה מבין חבריה של המתלוננת מצד אחד וחבריו של הנאשם מצד שני.

ייתכן וחלק מחבריו של אדיר עוותו את האמת כדי שלא להפלילו בעבירת התעבורה. אך לצערי התנהגות פסולה זו הייתה גם מקרב חבריו של הנאשם שלא היססו שלא לומר אמת בבית משפט. מיד לאחר שנפגעה המתלוננת הוזעקה על ידי חבריה נידת נט"ן של מד"א אבל לא הם ולא הנאשם וחבריו דיווחו על האירוע למשטרה.

תומר בן דודו של הנאשם שהיה עד לאירוע נחקר במשטרה אך עזב את הארץ סמוך לאחר מכן. לבקשת המאשימה המתנתני זמן ארוך לשם איתורו ומשלא אותר, עדותו לא נשמעה.

דין

זירת האירוע

7. הסנגורים הציגו כמעט בפני כל עד תצלום אוויר של המקום, מתצלומי האוויר והעדויות ניתן לראות כי את גבעת טרומפלדור מקיף רחוב מעגלי, החלק הרלבנטי הוא קטע מרחוב החלוץ. במקום נמצאת חנות מכולת שכונתה המכולת של אלפסי, מקום שכונה טוטו/לוטו וגם סככה שכונתה הסככה הלבנה, שם התקבצו חבריה של המתלוננת. לכוון צפון ממשיך רחוב החלוץ ויש בו כיכר, המתלוננת נפגעה בקטע הכביש שבין המכולת לבין הכיכר כאשר הנאשם הלך ברחוב הקטנוע חלף על פניו ולטענת הנאשם גם פגע בו.

על פי העדויות נכחו בשטח כולו: המתלוננת, קרן ואדיר שרכבו על הקטנוע, עמנואל שהיה בן זוגה של המתלוננת באותה עת, חברה שלה בשם שובל, וחבר בשם אוראל, במקביל צעדו ברחוב הנאשם ובן דודו תומר בדרכם לחברם רענן, לפני האירוע הם פגשו לזמן קצר את בר חבר ילדות של הנאשם שגר במקום, לאחר שבר שוחח עם הנאשם הוא חזר לביתו והגיע לזירה רק לאחר האירוע.

לסיכום-חמישה עדים נכחו במקום בו ארע האירוע, שלושת רוכבי הקטנוע, הנאשם ותומר. זמן קצר לאחר שנפגעה המתלוננת הגיעו למקום האירוע: עמנואל ואוראל חבריה של המתלוננת בר ורענן חבריו של הנאשם,

במקום התפתח ויכוח קולני עד כדי כך שאחת השכנות צלצלה למוקד 100 מחשש להתפתחות תגרה. וזו הכרונולוגיה באותו יום 26.9.2014:

- שעה 00:46 התקבלה קריאה במד"א (ת/33).
- שעה 00:51 הגיעה ניידת נט"ן למקום (ת/33).
- שעה 00:57 צלצלה השכנה רינה למשטרה דיווחה על תאונת דרכים עם אופנוע וחשש לקטטה (ת/1, ת/3).
- שעה 1:03 הגיעה המתלוננת לבית חולים (ת/33).
- שעה 01:21 צלצלה אימה של המתלוננת למשטרה מבית החולים ודיווחה על פגיעה בראשה של בתה באמצעות בקבוק (ת/1, ת/3).
- שעה 02:40 נחקרה המתלוננת בבית חולים על ידי שוטר (נ/1א).

נסיבות הפגיעה במתלוננת לרבות פגיעה בנאשם במידה והייתה

8. המתלוננת, צעירה כבת 17.5 שנים במועד האירוע שחוותה אירוע טראומתי, העידה עדות אמינה ומשכנעת. המתלוננת נפגעה קשה באירוע, היא אושפזה לתקופה לא קצרה עברה מספר ניתוחי ראש ולמעשה גם לאחר שחרורה הגיעה 6 פעמים נוספות למיון בשל הפגיעה הקשה ומטעמי צניעות הפרט לא אפרט את המלצות הטפול (אך ראו למשל המלצה מספר 1 בת/17).

לעדותה בבית משפט היא הגיעה מלווה באימה שאינה עדת תביעה והייתה אמורה לשבת בקהל ולעודד אותה מעצם נוכחותה. בפתח הדיון הסנגורים ביקשו שהאם תצא מהאולם בטענה כי הם שוקלים לזמנה כעדת הגנה (עמוד 12 לפרוטוקול שורה 8) וכך הותירו את המתלוננת להתמודד לבדה עם חקירתה הנגדית, האם יצאה מהאולם ובסופו של יום לא זומנה להעיד מטעם ההגנה, ללא הסבר.

במהלך חקירה נגדית ארוכה התמודדה המתלוננת באומץ עם השאלות הנוקבות, השיבה תשובות בצורה עקבית ומשכנעת ואני מאמץ את גרסתה במלואה.

בעדותה תארה את הרכיבה על הקטנוע בו נהג אדיר, אחריו ישבה קרן ואחריה המתלוננת שלראשה קסדה שאינה מכסה את כל הראש שכונתה "קסדה חצי". היא ראתה שני אנשים לצד הדרך ומשחלפו על פניהם היא ראתה את אחד מהם "עומד עם בקבוק" ולאחר שהם עשו עם הקטנוע סיבוב פרסה והתקרבו שוב אליהם היא הרגישה מכה במצח (עמוד 12 שורה 29). היא אישרה כי לא ראתה תנועת זריקה של בקבוק לעברה. בעדותה הבהירה כי אותם בחורים חשבו או למעשה יכלו לחשוב שאדיר רוצה לדרוס אותם (עמוד 13 לפרוטוקול שורה 21) וחשוב להדגיש כי לדבריה הקטנוע נעצר לא עקב נפילה אלא משום "כי צעקתי לו "קיבלתי מכה" אז הוא עצר" (עמוד 14 לפרוטוקול שורה 3 ושורה 28 וגם אחרי חקירה ארוכה שהשתרעה על 23 עמודים נוספים לא

שינתה את דעתה, ראו עמוד 37 שורה 24).

היא גם העידה שלא היה מגע כל שהוא בין הקטנוע לבין הנאשם (עמוד 26 לפרוטוקול שורה 21). לבקשת הסנגור היא ציירה על גבי צילום אוויר את מיקום הפגיעה (נ/2) והשיבה בעקביות לשאלות דומות בחקירה הנגדית:

"ש. אני אומר לך כשהוא נתן את הגז לא קיבלת מכה מהבקבוק מה יש לך לומר?

ת. אני כן קיבלתי מכה מבקבוק.

ש. איך את יודעת שזה בקבוק, הרי אמרת שאת לא ראית בקבוק עף אליך.

ת. אבל אני ראיתי את הנאשם מחזיק את הבקבוק.

ש. מתי ראית אותו מחזיק את הבקבוק?

ת. כשבאנו לכיוון".

(עמוד 27 לפרוטוקול שורה 17).

המתלוננת עמדה בנחישות על עמדתה כי ראתה את הנאשם מחזיק בבקבוק גם שנשאלה ארוכות על נושא זה (ראו למשל עמוד 30 לפרוטוקול).

חשוב לזכור את המחלוקת המצומצמת שאת גבולותיה תחם הנאשם, הנאשם ראה את המתלוננת רוכבת על קטנוע בריאה ושלמה לצידו עמד בן דודו תומר שגם לגרסת הנאשם לא עשה דבר.

המתלוננת מצידה ראתה אדם מחזיק בבקבוק, הרגישה מכה חזקה במצח וביקשה כי יעצרו את הקטנוע, הקטנוע נעצר מבלי שהיא נפלה ממנו, בידו של הנאשם לא נמצא בקבוק לאחר מכן. האפשרות המסתברת היחידה מעבר לכל ספק סביר היא שהנאשם זרק לעברה את הבקבוק ופגע במצחה, חיזוק לכך אני מוצא באימרות הנאשם מיד לאחר האירוע אותן אפרט בהמשך.

הסנגורים הגישו את אימרות המתלוננת (נ/1 א ו-ב) למרות שהם לא סייגו והבהירו מה מטרת ההגשה (ראו עמוד 21 שורה 23) אצא מהנחה כי הגשתן נועדה להצביע על סתירות בעדותה. לאחר ניתוח הודעות המתלוננת לטעמי האמור בהם רק מחזק את אמינותה, חשוב לזכור כי ההודעה הראשונה (נ/1א) נמסרה בשעה 02:40 בבית החולים כשהיא עם שבר דחוס בגולגולת כאובה ודואבת כשהיא שוכבת בחדר המיון וממתינה לאיבחון הפגיעה והטיפול (ראו עמוד 18 לפרוטוקול שורה 21).

איני מוצא פגם מהותי באי אזכור באותה הודעה כי על הקטנוע רכבו שלושה, זו לא שאלה מהותית במשפט שלפניי, לעומת זאת כבר באותה הודעה תארה כי "נזרק לעברנו בקבוק זכוכית" של בירה "שפגע לי במצח".

המתלוננת תיארה כי הנאשם הלך לצד הדרך, בצד ימין. היא ראתה אותו אבל לא הייתה צריכה לצפות כי הנאשם יטיח בה את הבקבוק ולכן הסברה מדוע לא ראתה את הזריקה אמין בעיניי:

"בזמן שהפניתי את הראש ימינה ראיתי אותו עם הבקבוק, ואז סובבתי את הראש לכיוון ישר, ואז סובבתי את הראש עוד פעם לצד ימין ואז קיבלתי את המכה" (עמוד 36 לפרוטוקול שורה 4).

אם נזכור כי קו ההגנה שבו בחר הנאשם מצמצם המחלוקת לשאלת אחת האם הנאשם זרק לעברה בקבוק או שהמתלוננת נפגעה עקב נפילתה מהקטנוע, גרסתה המיידית זמן קצר לאחר האירוע לפיה נפגעה מבקבוק תואמת לחלוטין את עדותה לפניי בשאלה זו.

המתלוננת הוסיפה באותה הודעה ראשונה כי לאחר זריקת הבקבוק שני הנערים ברחו. איני מוצא באמירה זו סתירה ובוודאי שלא סתירה מהותית, אזכיר כי המתלוננת נפגעה קשה בראשה, שבר דחוס בגולגולת, חתך גדול במצח ודימום רב, מצאה עצמה ממתינה לצד הכביש להגעת אמבולנס ושהבהיל אותה לבית חולים, מאחר והנאשם ותומר לא ליוו את המתלוננת לבית חולים ואין מחלוקת כי גם לא שוחחו איתה, אלא עזבו את המקום לאחר האירוע, תאורה של המתלוננת באותו מועד בבית חולים וזמן קצר לאחר האירוע הוא תיאור סביר.

בהודעתה השנייה, הודעה מיום 28.9.2014 (נ/1ב) אין סתירות כל שהן ביחס לעדותה לפניי.

9. קרן בעדותה שאף היא אמינה בעיניי תיארה תיאור דומה, חשוב להפנות לתיאורה באשר לרגע הפגיעה:

"אחרי קצת זמן עשינו פרסה לכיוון חזור לכיוון איפה שישבנו. אז התחלתי לשמוע את מתלוננת צועקת "הראש שלי הראש שלי". הסתובבתי אליה וראיתי שהראש שלה כולה דם. אמרתי לאדיר לעצור. הוא עצר. הורדנו אותה. שמנו אותה על המדרגות שם. הוא נסע עוד טיפה וגם עצר" (עמוד 42 לפרוטוקול שורה 16 ועמוד 43 שורה 15) "לא החלקנו" והמתלוננת "לא נפגעה מהחלקה" (עמוד 45 שורה 2).

ואזכיר כי זוהי השאלה שבמחלוקת, האם המתלוננת נפלה מהקטנוע כטענת הנאשם, עדותה של קרן בשאלה זו תומכת במסקנה היחידה שהוכחה על פי הראיות ולפיה המתלוננת לא נפגעה מנפילה מהקטנוע.

קרן אמנם לא ראתה זריקה של בקבוק (ואין בכך כדי להביא למסקנה שלא הייתה זריקה מאחר ולדבריה היא לא הביטה לצד ימין בו עמד הנאשם), אך מעדותה התווספה ראיה נסיבתית.

לדבריה לאחר הפגיעה במתלוננת שיערה של קרן נרטב והיא הריחה כי מדובר בבירה, היא לא שתתה בירה באותו ערב (עמוד 43 לפרוטוקול שורה 19 ועמוד 52 שורה 28) ומכאן שניתן להעריך כי הבקבוק שנזרק לעבר המתלוננת הכיל בירה.

קרן הוסיפה כי הם לא פגעו עם הקטנוע בנאשם (עמוד 44 לפרוטוקול שורה 11) ובחקירה הנגדית הייתה זהירה והסבירה כי היא לא ראתה פגיעה בו וגם לא הרגישה פגיעה שכזו (עמוד 51 לפרוטוקול שורה 13).

העד אוראל מחבריה של המתלוננת ואשר הודעתו במשטרה (ת/36) הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (ואנתח נושא זה בהמשך), שלל מפורשות אפשרות של נפילה של הקטנוע, בהעלאת טענות הגיוניות שכולן מקובלות עליו וכך אמר:

"זה לא נכון הקטנוע לא נפל, עובדה שאדיר הגיע אלינו עם הקטנוע ואם (המתלוננת) היתה נופלת מהקטנוע היא לא היתה מקבלת מכה ככה מקדימה במצח אלא מאחור וגם אדיר היה נפצע" (ת/36 שורה 23).

אין מחלוקת על פי העדויות כי מיד לאחר שאדיר עצר את הקטנוע, המתלוננת וקרן ירדו ממנו, הוא נסע עם הקטנוע אל הסככה בה ישבו כל יתר החברים.

10. בשלושת הודעותיו (ת/7- הודעה מיום 27.9.2010 שעה 17:58, ת/9- הודעה מיום 29.9.2014 שעה 10:45 ות/5- הודעה מיום 1.10.2014 שעה 10:56) תאר הנאשם תיאור דומה עד לשלב הפגיעה, למעט פרט מהותי אחד בשתי ההודעות הראשונות הסתיר הנאשם את נוכחותו של תומר בן דודו שהיה עד לאירוע.

על פי דבריו הסביר הנאשם כי הלך ברחוב החלוץ, התקרב אליו קטנוע עליו שלושה אנשים, הנהג היבהב, צפר ועשה לו שלום עם היד ואז חלף על פניו, לאחר מכן חזר הקטנוע במהירות, וכאשר הנאשם זז לימין הקטנוע זז לימין ולהיפך (ת/5 שורה 13) ואז הקטנוע פגע עם המראה ביד ימין של הנאשם אשר נפל בין שתי מכוניות חונות (ת/5 שורה 14). אחרי זה הוא שמע לדבריו החלקה של הקטנוע (ת/5 שורה 15), אחרי ששמע את החלקה קם וראה את המתלוננת יושבת על המדרכה דם על ראשה (ת/5 שורה 19), הקטנוע החליק במרחק 10-15 מטר מהטוטו שנמצא ברחוב החלוץ דרומה (ת/5 שורה 26), המרחק בין מקום הפגיעה בנאשם לבין המקום בו החליק הקטנוע 5 מטר (ת/5 שורה 29), הסיבה להחלקה הוא הפגיעה בנאשם (ת/5 שורה 31), לנאשם לא נגרם נזק כל שהוא, מראת הקטנוע התקפלה. (ת/5 שורה 64).

בהודעתו הראשונה ת/7 הסביר כי הקטנוע נפל על צד ימין וראיתי שיש לו שבר (ת/7 שורה 29), הוא ממשיך ואומר כי אפשר לראות מצד ימין מקדימה של הקטנוע שהם נפלו (ת/7 שורה 50).

חשוב להדגיש כי מגרסאותיו של הנאשם במשטרה עולה סמיכות בזמן ובמקום מהרגע שהקטנוע פגע בו לדבריו ועד הרגע שבו הוא ראה את המתלוננת מדממת. כך תיאר למשל בת/9 "הוא פגע בי עם המראה שלו ביד ימין שלי, אני עפתי לכיוון בין שתי מכוניות, אחר כך שמעתי את הקטנוע מחליק קמתי וראיתי את הילדה שנפגעה עם דם על המצח ובוכה (שורה 37). בהודעתו ת/5 הסביר כאמור כי לאחר הפגיעה ראה את המתלוננת המדממת והקטנוע כ-5 מטר ממנו (ת/5 שורה 29), הנאשם העריך בהודעתו ת/9 כי מדובר בתהליך של 10 שניות מרגע הפגיעה בו ועד ששמע את הקטנוע מחליק (שורה 43) ועשר שניות נוספות מהרגע שנפל ועד שקם וראה את תוצאות האירוע (ת/9 שורה 70).

והשאלה מה קרה במשך אותו זמן קצר מרגע שהקטנוע פגע לכאורה בנאשם כאשר באתו שלב המתלוננת רוכבת עליו ללא פגע לבין השלב בו הקטנוע ממשיך למשך 5 מטר תוך מספר שניות והמתלוננת נראית בחלוף אותן שניות מדממת מראשה.

גרסתו של הנאשם בלתי סבירה גם לאור מיקום הפגיעה הממוקד במצחה של המתלוננת והעדר פגיעה פיזית כל שהיא בשני רוכבי הקטנוע האחרים אדיר וקרן. אין מחלוקת כי קרן ואדיר תפקדו והלכו לאחר האירוע ללא כל מגבלה מבלי שהם נזקקו לטיפול רפואי כל שהוא במועד כל שהוא (ראו למשל הודעת הנאשם ת/9 שורה 58).

11. לאחר ניתוח העדויות כולן, עדותה של המתלוננת עדיפה בעיניי על עדות הנאשם, על פי עדותה האמינה אני קובע כי המתלוננת ראתה את הנאשם מחזיק בבקבוק, בעודה נוסעת על הקטנוע היא הרגישה מכה חזקה במצחה, לבקשתה נעצר הקטנוע, היא לא נפלה ממנו ואז הסתבר כי מהמכה נגרם לה בין השאר שבר דחוס בחלק הקדמי של הגולגולת. אני גם מאמין לעדותה כי חבשה קסדה המכסה רק חלק מהראש, אך אבהיר כי אני מוצא כל רלבנטיות לשאלת חבישת הקסדות בהליך שלפניי. לנאשם אין זכות לחבול ברוכבי קטנוע ללא קסדה ואם עשה זאת לא תועיל לו הטענה כי חבישת קסדה ממגנת הייתה אולי מצמצמת הנזק שהוא גרם ואולי להיפך אם כגרסתו שלושת רוכבי הקטנוע נסעו ללא קסדה, הוא היה צריך לצפות כי השלכת חפץ קשיח לעבר ראשם במיוחד שהם רוכבים על קטנוע עלולה להיות קטלנית.

12. על עדותו של אדיר נהג הקטנוע לא אבסס מימצא כל שהוא, גם לא בפרקים האחרים של הכרעת הדין. אדיר לא אמר אמת בבית משפט ייתכן כדי להגן על עצמו בשל עבירות התעבורה שעבר לכאורה ואולי בשל נהיגתו הפרועה שהייתה מרכיב מרכזי שגרם להתנהגותו של הנאשם. צר לי שאדיר, בחור צעיר שגם היה מלווה בעורך דין צמוד במהלך עדותו לפניי, לא הפנים את החובה לומר אמת בבית משפט, לעיתים עד כדי אבסורד כך למשל תאר כי המתלוננת עלתה על הקטנוע כנוסעת שלישיית מבלי שהוא שם לב לכך, גם לא במהלך "הסיבוב" שעשה להן (עמוד 135 שורה 15). במהלך כל עדותו שילב דברי אמת ושקר, כמו טענתו כי נסע עם האמבולנס לבית החולים בניגוד לעמדת כל העדים האחרים, או טענתו כי הודעתו נגבתה על ידי שוטר באמבולנס.

מאחר ומדובר במשפט פלילי, לא ניתן להסתמך בצורה כל שהיא על עדותו של אדיר, הודעותיו במשטרה הוגשו מטעם הסנגורים (נ/16 א-ב) אמנם ללא הגדרה או סייג באשר למטרת ההגשה, אני מניח כמובן שלא מדובר בהגשה לאמיתות התוכן ומאחר והעד אינו אמין בעיניי, אין צורך לנתח את הודעותיו באשר למהימנותו.

13. הנאשם כחלק מפרשת ההגנה, הביא לעדות ששה עדים, אף אחד מהם אינו תורם לצורך בירור האמת בשאלות שבמחלוקת. עד הגנה מרכזי היה מומחה לפיסיקה, פרופ' רוזן שעשה ניתוחים תאורטיים באשר למהירות זריקה אפשרית של בקבוק והכוח שמופעל במקרה כזה על ראש הנפגע. חוות דעתו נ/22 כמו גם עדותו נעדרים כל ערך מעשי.

המומחה הניח מה היתה מהירות הקטנוע, הניח מה היתה מהירות הזריקה של הבקבוק ומה היה משקל הבקבוק, אף אחת מהנחותיו לא היתה מבוססת על חומר הראיות אלא על נתונים שהוא מצא לנכון לקבוע. הוא הוסיף בעדותו כי מימצאיו צריכים להיות מועברים לניתוח על ידי פתולוג וההגנה שטרחה רבות בנהול המשפט ובהבאת עד מומחה, נמנעה מלהציג הנתונים בפני פתולוג, הימנעות שמעוררת תהייה ויוצרת חזקה כי פתולוג היה מחזק את עמדת המאשימה.

תיק זה אינו דן בשאלות תאורטיות מעולם הפיסיקה, יש עובדה אחת שאינה במחלוקת למתלוננת נגרם באותו

ערב שבר דחוס בגולגולת, והצדדים חלוקים בשאלה האם הגורם לשבר הוא בקבוק או נפילה מקטנוע, מומחה ההגנה שאינו מומחה לגוף האדם או לפתולוגיה לא ידע להגיד האם מסקנותיו יכולות לגרום או לא לגרום לפגיעה מסוג הפגיעה של המתלוננת ולכן אתעלם מחוות דעתו, אני מניח שזו גם עמדת באי כוח הנאשם שלא התייחסו לחוות דעת המומחה מטעמים בסיכומיהם.

אביו, אימו ואחותו של הנאשם הובאו להעיד על אירוע שאינו חלק מכתב האישום, אירוע לפיו לטענתם למחרת האירוע, חברה של המתלוננת עמנואל ניסה לסחוט אותם ולאיים עליהם בדרישה כי יפצו את המתלוננת על הנזק שגרם לה הנאשם, נושא שמקומו להתברר בהליך נפרד, במידה והיו איומים שלא כדון.

עד הגנה נוסף, חברו של הנאשם עידו לא ראה את האירוע לא היה במקום האירוע ולא ידע לומר דבר באשר לשאלות שבמחלוקת (ראו הודעתו ת/39 שהוגשה בהסכמה).

אזכיר כי העובדה שרוכב הקטנוע נהג בפראות לא רק שאינה במחלוקת היא מצוינת במפורש בעובדות כתב האישום.

מסקנתי בדבר העדפת עדות המתלוננת באשר לסיבת הפגיעה על עדות הנאשם נתמכת בצורה ברורה באימרות המתלוננת המידיות בסמוך לאחר הפגיעה מצד אחד ובהודאת הנאשם בזריקת הבקבוק באימרותיו מיד לאחר האירוע אותם אמר לעמנואל ולבר ואנתח אימרות אלה להלן.

אימרות המתלוננת בסמוך לאחר האירוע

14. כשהגיע דר' אלימלך באמבולנס של מד"א לזירת האירוע הוא שוחח עם המתלוננת ומילא דו"ח נט"ן (ת/33) במקום בו נרשם בין השאר "לדבריה רכבה על אופנוע קבלה בקבוק בירה בראש... בהכרה מלאה מדברת לעניין".

לדוד הפראמדיק שהיה איתו מסרו אנשים שהיו במקום כי המתלוננת נפלה מחומה, מאחר ולא היתה חומה במקום, במהלך הנסיעה לבית חולים עם המתלוננת וחברתה קרן שהתלוותה אליה שאל הפראמדיק את קרן מה קרה ולדבריו היא השיבה כי המתלוננת "לא נפלה מחומה או מקטנוע מישהו זרק עליה בקבוק בירה שפגע לה בפנים" (ת/29), כשהגיעו לבית חולים שאל הפראמדיק ישירות את המתלוננת מה קרה וגם היא אמרה לו שמישהו זרק עליה בקבוק (ראו עדותו בעמוד 119), בחקירתו הנגדית הסביר כי על פי ניסיונו נפילה מגובה לא מתאפיינת בסוג החתך שהיה למתלוננת במצחה ולכן חשד שהפגיעה לא הייתה מנפילה מחומה.

קרן תיארה כך את השיחות עם נציגי מד"א במקום, לרבות אימרות המתלוננת:

"היא אמרה שהיא נפלה מחומה. ואז הוא אמר לה את זוכרת איך נפלת אז היא אמרה לו לא אני לא זוכרת. אני ישבתי מקדימה ליד הנהג, הוא אמר לי "נכון שהיא לא נפלה מחומה" זה היה או מחומה או מאופנוע אני לא זוכרת בדיוק מה הם שאלו. הם אמרו משהו, אמרתי לו לא, היא לא נפלה לא מזה ולא מזה, היא קיבלה בקבוק בירה לראש" (עמוד 42 לפרוטוקול שורה 22).

לקרן גם היה הסבר מדוע הזכרה הנפילה מחומה:

"כל מי שהיה נוכח אמר למתלוננת כשהאמבולנס מגיע תגידי שנפלת מהחומה או מהאופנוע אני לא זוכרת...הם אמרו, מי שהיה שם, אמרו שזה מה שקרה שם, שאחד משני אלה שהלכו על הכביש זרק את הבירה, והם לא רצו להגיד את זה לאמבולנס אז הם רצו כביכול לשקר ולהגיד שהיא נפלה מחומה. אז אני לא שיקרתי ואמרתי מה שכביכול קרה לפי מה ששמעתי. מה שכן אני בטוחה שהיא לא נפלה לא מחומה ולא מהאופנוע כי הייתי רואה את שניהם אתה מבין?" (עמוד 52 לפרוטוקול שורה 16).

מהרישא אתעלם מאחר ומדובר בעדות מפי השמועה, את הסיפא אני מאמץ מאחר ומדובר בעדת ראייה אמינה שהייתה אחת מהרוכבות על הקטנוע ולכן היא יכולה לשלול נפילה מהקטנוע כסיבה לפגיעה ולכן אני קובע כי הפגיעה לא נגרמה מנפילה.

הנאשם לא טוען היום כי המתלוננת נפלה מחומה ואני משוכנע כי מיד לאחר האירוע מחשש כי יבולע לאדיר שהסיע 2 רוכבות על הקטנוע, ניסו מי מחבריו להסוות לרגע את אירוע הנסיעה על הקטנוע בתירוץ זה.

בשעה 01:21 צלצלה אימה של המתלוננת למשטרה וסיפרה כי בתה כעת בבית חולים והוסיפה כי תוך כדי נסיעה על אופנוע ברחוב החלוץ מישהו זרק ופגע בראשה עם בקבוק (ת/1, התמליל ת/3).

גם בקבלה לחדר המיון טענה המתלוננת כי נפגעה מבקבוק שנזרק לעברה ופגע בראשה (ראו ת/15, ת/16).

שובל חברתה של המתלוננת עזבה את המקום לפני האירוע. למחרת היום בשעות הצהריים שוחחה עם המתלוננת שספרה לה כי זרקו עליה בקבוק שפגע בראשה (עמוד 5 לפרוטוקול שורה 3) וביתר פירוט הסבירה כי המתלוננת אמרה כי אדם שאינו מוכר לה נבהל וזרק עליה בקבוק, בהמשך השיחה נקבה בשמו של הנאשם (עמוד 5 לפרוטוקול).

אימרות הנאשם לאחר האירוע

15. השכנה רינה צלצלה למוקד 100 בשעה 00:57 בשל "קטטה" שמתרחשת ליד ביתה ברחוב החלוץ 45 מול המכולת של אלפסי (השיחה הוקלטה, הדיסק ת/1, התמליל ת/3). היא לא הייתה עדת ראייה אלא רק שמעה ויכוח בין צעירים, בין היתר היא שמעה את המשפט "אתה פתחת לו את הראש אתה תשלם פיצוי" (עמוד אחרון לת/3).

מיד לאחר שנפגעה המתלוננת הגיע חברתה עמנואל מהסככה למקום הפגיעה בו נכח עדיין הנאשם, עמנואל צעק על הנאשם ואמר "תראה מה עשית לחברה שלי", הנאשם הודה גם בעדותו כי הדברים נאמרו כלפיו. בהודעותיו במשטרה (ת/7, ת/9, ת/5) הסביר הנאשם כי עמנואל האשים אותו מאחר ועמנואל "לא בסדר בראש תבדקו מה הרקע שלו" (ת/5 שורה 103 ת/7 שורה 79).

המתלוננת שלא הכירה את הנאשם וגם לא נסחפה בעדותה ולא טענה כי ראתה אותו זורק את הבקבוק שהחזיק בידו, הוסיפה בעדותה האמינה כך:

"אוראל...ניגש אלי. ואז עמנואל רץ לכיוון שלנו וצעק מי עשה את זה. ואז חלק מהאנשים התחילו לצעוק סתיו וייצמן. ואז שמעתי את סתיו צועק נראה לך אני אפגע בבחורה אם הייתי יודע שזו חברה שלך לא הייתי נוגע בה" (עמוד 14 לפרוטוקול שורה 10).

אימרה דומה אמרה המתלוננת במשטרה בהודעתה השנייה (נ/1 שורה 24, הודעה מיום 28.9.2014).

גם קרן שמעה את אותם דברים מפי הנאשם וכך העידה:

"אז היה איזה 5 דקות לפני שמד"א הגיעו. עמנואל התחיל להתווכח עם הבחור הזה, שאל מי פגע בחברה שלו. ואז, הבחור אמר לו זה אני זה אני. אז הוא אמר לו למה פגעת בחברה שלי אז הוא ענה לו אני לא רציתי לפגוע בחברה שלך אני רציתי לפגוע בנהג, הוא ניסה לדרוס אותי".

(עמוד 42 לפרוטוקול שורה 28).

לעובדה שקרן לא ידעה את זהות המשוחח עם עמנואל, אינה משמעותית מאחר ואין מחלוקת על פי העדים האחרים וגם לפי גרסת הנאשם כי עמנואל פנה אל הנאשם שהשיב לו בדרך של הכאה על חטא. עמנואל הכיר את הנאשם עוד לפני האירוע (עמוד 87 לפרוטוקול שורה 15) וגם אוראל ששמע את שיחת ההודאה מפי הנאשם מכיר את הנאשם היכרות קודמת, מכאן שאין מחלוקת בשאלת הזיהוי של הנאשם כמי שאמר את הדברים.

16. אוראל מחבריה של המתלוננת, ישב ליד המכולת והוצעק כמו כולם אל המתלוננת לאחר פגיעתה. בעדותו עשה עליו רושם בלתי אמין, הוא הובא להעיד בצו הבאה, לא אמר אמת בצורה בולטת והתנער מהגרסה שאמר במשטרה (הוא אפילו סרב לפני מתן העדות לעיין בהודעתו), מניעיו לשקר בבית משפט לא ברורים לי. בעדותו התחמק וטען שאינו זוכר מה אמר במשטרה ומה היה בעת ההתרחשות.

הוכח כי הודעתו נמסרה מפיו במשטרה (עמוד 176 לפרוטוקול) והתנערותו ממנה באמירה אבסורדית כי מעולם לא היה במשטרה (למרות שיש הודעה שנגבתה ממנו במשטרת נהריה ונחתמה על ידו) הביאה להכרזתו כעד עוין והתרת הגשת הודעתו מיום 2.10.2014 (ת/36) מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

לאחר ניתוח עדותו של אוראל וטענות הצדדים, לרבות עדותו של אוראל לפיה אינו זוכר במועד עדותו מה היה וכי אמר אמת במשטרה, שוכנעתי כי עדיפה גרסתו במשטרה שנמסרה ששה ימים לאחר האירוע והיא משתלבת היטב עם מארג הראיות.

בהודעתו סיפר אוראל כי הגיע למקום ראה את המתלוננת יושבת על מדרגות מדממת מראשה וגם הוא היה עד לשיחה בין עמנואל לבין הנאשם אותו מכיר היכרות קודמת, לדבריו עמנואל שאל "מי עשה לה את זה" והנאשם השיב "אני עשיתי לה את זה" תוך שהוא מוסיף שזה לא היה בכוונה כי הוא רצה לפגוע בנהג שניסה לדרוס אותו (ת/36 שורה 13).

17. בר חברו של הנאשם שגר בסמיכות היה אמור להפגש עימו באותו ערב. הוא פגש בנאשם מיד לאחר האירוע ותאר כי הנאשם היה נסער, הסברו של הנאשם היה כי ניסו לדרוס אותו. תוך שהוא מוסיף "אף אחד לא ידרוס אותי"

(עמוד 102 לפרוטוקול שורה 9) אמירה שיש בה סממן המצביע על מניע לפגוע במי שניסה לדרוס אותו.

בר נכנס לביתו וחזר ואז ראה התקהלות וחשוב לציין פרט מסוים שנגלה לעיניו הוא ראה את עמנואל דוחף את הנאשם ואומר לו "תראה מה עשית הרסת לי את החיים", בשלב זה שלאחר הפגיעה במתלוננת בר ראה שעמנואל מאשים את הנאשם כמי שגרם לכך (עמוד 102 לפרוטוקול).

למחרת התארח בר בביתו של הנאשם ואמר לו "אנשים אמרו שזרקת בקבוק", הנאשם לא הכחיש אלא רק הזכיר כי ניסו לדרוס אותו. בשלב מסוים הפסיק העד בר להשיב תשובות ענייניות בחקירה הראשית תוך שהוא טוען כי אינו זוכר מה קרה אבל גרסתו במשטרה אמת. על אמירה זו חזר מספר רב של פעמים. משלא התכחש לאמירת הדברים במשטרה, היה עד עוין למאשימה ושינה תשובותיו, התרתי הגשת הודעתו במשטרה (הודעה מיום 30.9.2014, ת/35) שהוכחה אמירתה בפני החוקרים (עמוד 173 לפרוטוקול) ותוכנה עדיף על עדותו בין השאר משום ששב וטען כי אינו זוכר מה אמר אבל כל מה שאמר במשטרה אמת.

בהודעתו (ת/35) הסביר בר כי לאחר האירוע הגיע אליו הנאשם כשהוא נסער ושתי (שורה 10). הנאשם אמר לבר כי ניסו לדרוס אותו וכתוצאה מכך הבירה שהייתה לו ביד נשפכה עליו (שורה 11) אמירה זו מפי הנאשם שוללת את גרסתו כי לא היה לו בקבוק בירה באותו ערב. הנאשם צעק "אף אחד פה לא ידרוס אותי" (שורה 13) אמירה שמתיישבת עם המיוחס לנאשם כי כעסו על ניסיון הדריסה התבטא בזריקת בקבוק לעבר הקטנוע.

בר עזב המקום למשך 15 דקות כשחזר שמע את עמנואל צועק לנאשם מה עשית לחברה שלי (שורה 19) ואז הנאשם הלך לאחור דיבר לעצמו ואמר "מה עשיתי, מה עשיתי" (ת/35 שורה 20). בר חברו של הנאשם מאשר כי בתגובה להאשמה שהוטחה בנאשם בזירת האירוע כי הנאשם פגע במתלוננת, הנאשם לא ענה אבל דיבר לעצמו ואמר "מה עשיתי, מה עשיתי" התנהגות ואמירה שמהווים ראשית הודאה.

בהמשך ההודעה תיאר בר כי למחרת בביתו של הנאשם, סיפר לו הנאשם כי רוכבי הקטנוע ניסו לדרוס אותו וכתוצאה מכך בקבוק הבירה שהיה לו ביד נשפך על בגדיו, הקטנוע המשיך בנסיעה עשה סיבוב פרסה וחזר לכיוון הנאשם וכך אמר הנאשם לבר:

"ובתגובה הוא זרק את בקבוק הבירה שהיה לו ביד לעבר הקטנוע, הוא סיפר לי כי הנהג התכופף והבקבוק פגע בבחורה שישבה מאחור... הוא ראה דם אחר כך אחרי שהקטנוע נעצר והבחורה ירדה ממנו", (ת/35 שורה 32).

העד בר חזר על התיאור כי הנאשם זרק בקבוק בירה מספר פעמים בהודעתו, בסוף חקירתו הוצע לו לקיים עימות עם הנאשם ולהטיח בפניו כי הודה שזרק את הבקבוק, בר סרב מהנימוק "זה לא נעים לי הוא חבר טוב שלי" (ת/35 שורה 52).

בר אישר גם בעדותו לפני כי סרב להשתתף בעימות מול הנאשם, סירוב שמחזק את העובדה כי שמע מפי הנאשם דברים שמפלילים עליהם לא רצה לחזור בפני חברו הנאשם.

הנאשם התבקש להסביר מדוע שבר כך כי אמר הנאשם, אם הדברים לא נאמרו ותשובה לא הייתה לו:

ש. בר... סיפר במשטרה שאתה הודית בפניו שאתה סיפרת לו, ולא מישהו אחר, אתה בעצמך סיפרת לו שהיה לך בקבוק בירה וזרקת אותו לעבר הקטנוע והנהג התכופף. זה לא סתם סיפור, הוא ממש מפרט מה סיפרת לו. איך אתה מסביר את זה?

ת. זה שקר. אין לי מה להגיד.

ש. אז בר גם משקר?

ת. בר שיקר במשטרה.

ש. אז למה שבר ישקר במשטרה אם הוא חבר שלך ואתה לא מסוכסך אתו?

ת. לא יודע" (עמוד 211 לפרוטוקול שורה 25).

די באימרות בר כדי לקבוע כי הנאשם הודה בפני חברו הטוב כי היה לו ביד בקבוק בירה, כי הוא זרק אותו לעבר הקטנוע, הנהג התכופף הבחורה נפגעה וחשוב לא פחות ההמשך כי ראה דם והבחורה ירדה מהקטנוע, משמע לא נפלה מהקטנוע.

למעשה די באימרה זו של הנאשם כדי להצדיק להרשיעו בעבירה המיוחסת לו ולתמיכה בה יש את עדות המתלוננת כי ראתה בקבוק בידו, את הפגיעה בה מבקבוק בירה שנשפכה על שיערה של קרן והתכופפות אדיר נהג הקטנוע שמנעה הפגיעה זו (תיאור זהה לעדותו של אדיר למרות שלא קבעתי ממצאים על פיה).

18. העד עמנואל חברה של המתלוננת בזמן האירוע נחקר במשטרה מאחר והוא היה באיזור הסככה והגיע אל המתלוננת והנאשם מיד לאחר הפגיעה. הוא הכיר את הנאשם היכרות קודמת ושוחח עימו במקום. עמנואל לא רצה לשתף פעולה עם המשטרה, משזומן טלפונית למשטרה השיב כי הוא "לא רוצה להתערב בתיק ולא מוכן למסור שום עדות" (ת/30 שהוגש גם כנ/13) למרות זאת הוא נחקר ומסר גרסה במשטרה (בהודעתו הראשונה ת/34 עמד בסרובו לשתף פעולה).

ייתכן ועוינותו של עמנואל נובעת מהטענה שהעלו הנאשם ובני משפחתו כלפיו לפיה איים וניסה לסחוט אותם באיומים למחרת האירוע כדי לקבל פיצוי על הפגיעה במתלוננת.

עדותו של עמנואל בבית המשפט הייתה מאוד לא אמינה, הוא למעשה לא בא להעיד ובעיקר רצה לא לסייע למאשימה ולשבש את בירור האמת (ראו החלטתי עמוד 91 שורה 3). הוא השיב לשאלות ב"כ המאשימה עוד בטרם נשאלו השאלות במלואן (ראו עמוד 94 שורה 25), הוא בא עם תשובות מוכנות אותן דקלם ולא היסס להגיד דברים והיפוכם תוך דקות, גם בעניין טכני כגון האם קרא את הודעותיו לפני העדות, השיב בתחילה כי לא קרא ואישר לאחר מכן כי נפגש עם המתמחה מהפרקליטות לפני הדיון ועיין בהודעותיו. הוא עשה הכול כדי להרחיק עצמו מאימרותיו במשטרה ייתכן מתוך רצון לסייע לנאשם או לנקום בו (ראו למשל הסברו בחקירה השנייה במשטרה ת/34 שורה 68 מדוע לא רצה לשתף פעולה מצד אחד ומדוע שינה עמדתו מצד שני).

וייתכן כי פעל כך בשל השקפת עולמו שאין לסייע למשטרה או כדבריו "המשטרה מנסה להוציא מבנאדם כאילו

איזה עד מדינה כאילו מלשן שלה או משהו הם לא יכולים להכניס מישהו שלא מעורב למשהו שלא ראיתי" (עמוד 90 לפרוטוקול שורה 5 וראו עימותים בעבר שהיו לו עם המשטרה לטענתו עמוד 97 לפרוטוקול).

עמנואל הוכרז כעד עוין והמשיך בגישתו הבלתי ראויה וטען בין השאר "כולם היו בהלם אני לא זוכר בכלל מה אמרו שם" (עמוד 94 לפרוטוקול שורה 31). ולכן אני קובע כי זה מקרה מובהק בו יש להעדיף את גרסת העד במשטרה על פי סעיף 10א לפקודת הראיות (הודעות שסומנו ת/34 א-ב ואמירתן הוכחה ראו עמוד 175 לפרוטוקול).

[בעת הגשת ההודעות הסתבר כי המסמך המקורי של ת/34 אבד, העותק שהוגש אינו קריא ובמהלך כתיבת הכרעת הדין לבקשתי הוגש לבית המשפט תוכן ההודעה].

כמובן שיש להתייחס לכל גרסאותיו בזירות, אך מאחר וצדדים רבים היו עדים לתוכן שיחתו עם הנאשם, הרי שניתן גם שלא לבסס מימצא כל שהוא על אף אחת מגרסאותיו.

בחקירתו הראשונה במשטרה, 30.9.2014 שעה 17:10 (ת/34ב) הגיע חוקר משטרה לחקור את עמנואל בביתו והוא הבהיר כי אינו רוצה לשתף פעולה.

בחקירתו השנייה ביום 2.10.2014 (ת/34א) הוא מסר כי ביום האירוע ישב באזור הסככה, לפתע הגיע אדיר עם הקטנוע ללא המתלוננת אמר שהיא נפצעה וכנראה אמר שזרקו עליה בקבוק. עמנואל רץ למקום ראה אותה מדממת מהפנים וצעק "מי עשה לה את זה", ואז הנאשם שעמד שם ואותו הוא מכיר היכרות מוקדמת צעק "אני, אני עשיתי את זה" והוא חזר על הדברים ואמר "אני, אני עשיתי את זה אבל זה לא היה בכוונה רציתי לתת בנהג כי חשבתי שהוא ניסה לדרוס אותי" עוד הוסיף הנאשם כי הוא לא התכוון "שזה בגלל הסטלה" (ת/34א שורה 11 ואילך).

בהמשך הסביר עמנואל כי הוא אמר לנאשם שהוא צריך להתבייש תוך שהוא מוסיף "אתה פצעת אותה ואתה צריך לשלם" (ת/34א שורה 18).

אם נעצור לרגע בסקירת אימרות הנאשם כפי שנשמעו באוזני עמנואל ונחזור לעדות השכנה רינה שצלצלה למוקד 100 בשעה 00:57 בשל "קטטה" שמתרחשת ליד ביתה ברחוב החלוץ 45 מול המכולת של אלפסי (השיחה הוקלטה הדיסק ת/1, התמליל ת/3). תוך שהיא מציינת כי שמעה את המשפט "אתה פתחת לו את הראש אתה תשלם פיצוי", (עמוד אחרון לת/3). רינה ועמנואל לא מכירים, הדמיון הרב בין שתי האימרות (מה שאמר עמנואל ומה ששמעה רינה) מחזק משמעותית את גרסת עמנואל במשטרה, גרסה השוללת את החלופה עליה מבוססת הגנת הנאשם- לפיה המתלוננת נפלה מקטנוע.

בזמן אמת סמוך לאירוע הפציעה, עמנואל הטיח בנאשם כי הוא גרם לפציעה, בעקבות הודאתו של הנאשם כי כך עשה.

חיזוק להעדפת גרסת עמנואל במשטרה על גרסתו בבית משפט היא העובדה כי גם בבית משפט הוא הודה שלמחרת האירוע הוא הלך לביתו של הנאשם כדי לבקש שיתנצל על מה שעשה למתלוננת (עמוד 96 לפרוטוקול שורה 3), התנהגות שמתיישבת היטב עם הודעתו לפיה הנאשם הודה בביצוע הפגיעה.

19. אימו של הנאשם הובאה כעדת הגנה וסיפרה כך על תוכן שיחתה עם הנאשם בבוקר שלאחר האירוע (מיד לאחר שעמנואל הגיע לביתם והאשים את בנה בזריקת בקבוק על המתלוננת):

"זהו הערתי את סתיו ושאלתי אותו מה קרה הוא סיפר לי שנכנסו בו עם אופנוע שהיו שלושה שהיו על אופנוע שהשתוללו על אופנוע וניסו לדרוס אותו כתוצאה מכך האופנוע התהפך ומישהי נפלה על חומה ונפצעה בראש" (עמוד 231 לפרוטוקול שורה 23).

ואני תוהה, במהלך עדותו בפניי אמר הנאשם כי לא הייתה נפילה מחומה, בתגובה לכתב האישום לא טען הנאשם כי הייתה נפילה מחומה, מדוע אם כן ישקר הנאשם את אימו בבוקר שלאחר האירוע בשיחה דיסקרטית ויספר לה על נפילה מחומה שלא הייתה. ההסבר בעיניי מקורו בדרך בה מתמודד הנאשם לאורך כל הדרך בתיק זה, אי אמירת אמת כדי להסוות את חלקו באירוע.

לאור כל האמור לעיל, שוכנעתי כי הנאשם היה בזירת האירוע, דקות לאחר פציעת המתלוננת ועוד לפני שהגיע האמבולנס הודה הנאשם בביצוע המעשה בשיחתו עם עמנואל כשלשיחה מאזינים המתלוננת, קרן ואוראל. למחרת היום הנאשם הודה בביצוע המעשה בפני חברו בר. הודאות המצטרפות למארג הראיות הכולל לרבות עדותה האמינה של המתלוננת וההודאות מקבלות משקל מאוד משמעותי מעצם אמירת הדברים בפני 5 אנשים שונים בשני מועדים שונים.

[הנאשם גם בעדותו בפניי מאשר כי מיד לאחר האירוע הוא הואשם על ידי עמנואל כי גרם לפגיעה במתלוננת והנאשם אף הלך לאחר מכן לכיוון הסככה וגם שם הואשם בתקיפת המתלוננת (עמוד 178 שורה 5), מיידיות האשמתו מהווה ראיה נסיבתית המחזקת את ראיות המאשימה].

צירוף כל הנתונים הנ"ל מוביל למסקנה אחת ויחידה אותה אני קובע מעבר לכל ספק סביר ולפיה הנאשם גרם לפגיעתה של המתלוננת בדרך של פגיעה בראשה באמצעות בקבוק, חיזוק למסקנה זו ושלילת גרסת הנאשם אני מוצא בסוג הפגיעה במתלוננת והעדר פגיעות בשני רוכבי הקטנוע האחרים, המתלוננת נפגעה פגיעה נקודתית קשה בראשה, מבלי שנגרמה לה ולו שריטה בגופה, קרן שרכבה על אותו קטנוע לא נפגעה כלל, אדיר שעדותו אינה אמינה ולכן אתעלם ממנה, אך אין מחלוקת כי הוא לא נזקק לטיפול רפואי כלשהו.

הפגיעות במתלוננת

20. המתלוננת הובהלה לבית חולים, על עוצמת הפגיעה בה ניתן ללמוד מהמסמכים הרפואיים. מיד לאחר האירוע אושפזה המתלוננת בבית חולים ביום 26.9.2014 (ראו מסמכים ת/12, ת/15, ת/16) בדיקה הראתה כי למתלוננת נגרם שבר דחיסה מרוסק של העצם הפרונטלי בגולגולת, שברים מרוסקים של הסינוס הפרונטלי עם מעורבות של הקיר האחורי וזאת בנוסף לחתך גדול במצח באורך כ-5 ס"מ שנתפר. היא נותחה כדי לאטום את הבסיס הקדמי של הגולגולת עקב שבר דחוס שנגרם לה בסינוס הקדמי, לאחר התאוששות איטית היא שוחררה ביום 13.10.2014 כשכבר אז היא סבלה מאובדן חוש הטעם והריח וטשטוש ראיה בעין ימין (ת/18).

המתלוננת הגיעה לחדר המיון שוב ביום 4.11.2014 טופלה ושוחררה באותו יום (ת/17). בתאריך 16.12.2014

עמוד 15

הגיעה המתלוננת בשלישית למיון עקב כאבי ראש וחולשה בפלג גוף שמאל לאחר סדרה של בדיקות היא שוחררה לביתה (ת/17).

בתאריך 23.12.2014 היא אושפזה בשל דליפה מהאף לתאי הגולגולת, למתלוננת היו כאבי ראש עזים היא נותחה שוב על ידי רופא אף אוזן גרון טופלה בסטרואידים ושוחררה לביתה ביום 6.1.2015 (ת/14).

בתאריך 9.1.2015 אושפזה המתלוננת בשל דלף מהאף שמקורו בחבלת הראש היא שוחררה ביום 4.2.2015 (ת/13), הובהר בעת שחרורה כי היא נזקקת להחזרת שתל עצם במצח בטווח של 3-6 חודשים.

שבועיים לאחר שחרורה מבית חולים, אושפזה שוב ביום 16.2.2015 מתוך מגמה לשפר את איטום השבר בבסיס הגולגולת (ת/12), לאחר טיפול היא שוחררה ביום 18.2.2015.

סה"כ עברה המתלוננת 4 ניתוחים, 3 בגולגולת ואחד באף (עמוד 15 לפרוטוקול שורה 11) בעדותה ביום 14.6.2015 הסבירה כך:

"כרגע אני בלי עצם במצח. פה בכל המצח. צריכים לקבוע לי תור להשתלת פלטינה בכל הראש. עוד לא עשיתי את זה".

(עמוד 15 לפרוטוקול שורה 14).

"ת. חצי, בעין ימין אני כמעט ולא ראוה כלום....

ת. נפגעה לי מערכת העצבים בעין. זה קרה בעקבות התאונה.

בית משפט: כיצד הייתה הראייה שלך ביום האירוע היה לך משקפיים?

ת. לפני התאונה הייתי רואה טוב מאוד, הייתי ילדה בריאה. אני רוצה לציין שבשל

התאונה אני נהייתי תרנית. הכוונה שאני לא יכולה להריח (עמוד 29

לפרוטוקול).

ראו תמונות הפגיעות הקשות במתלוננת (ת/11 ונ/7).

בחוסר רגישות ביקש הסנגור מהמתלוננת במהלך חקירתה הנגדית לחבוש קסדה שהביא במיוחד לדיון, סירבתי לאפשר זאת וכך הגיבה העדה "יש לי טראומה מקסדות, אני לא מסוגלת לראות קסדות ואופנועים" (עמוד 39 שורה 6).

מחדלי חקירה/הגנה מן הצדק

21. בפתיחת ההליך הנאשם העלה פעמיים טענה כי יש לבטל את כתב האישום בשל הגנה מן הצדק ובבסיסה טענות בדבר מחדלי חקירה, לא מצאתי לנכון לבטל את כתב האישום ולאחר שמיעת הראיות לא מצאתי כי

היו במקרה זה מחדלים שקיפחו את הגנת הנאשם או שפגעו בזכותו להליך הוגן.

ראו לעניין זה ע"פ 2697/14 חדאד נגד מדינת ישראל (6.9.2016) אליו הפנו הסנגורים בו נקבע בין השאר כך:

"כידוע, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכויו של נאשם. השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... ההכרעה בדבר נפקותם של המחדלים נעשית תוך שקלולם אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה".

ראו גם ע"פ 3916/15 אישקוב נגד מדינת ישראל (13.11.16).

חשוב להבהיר כי האירוע כולו התחלק לשני חלקים, רק השני רלבנטי. הקטנוע נסע ברחובות השכונה (בפראות כנטען כבר בכתב האישום), עם רוכבים שאולי לא חבשו קסדות וייתכן שנסייעתו הפרועה נקלטה במצלמות אבטחה מסוימות שלא נתפסו, בחלק השני התקרב הקטנוע לנאשם, פגע בו או ניסה לפגוע בו ובתגובה זרק הנאשם את בקבוק הבירה, לאור המחלוקת המצומצמת לפי עמדת שני הצדדים החלק הראשון אינו רלבנטי כלל וגם תיעודו על ידי מצלמות לא היה מסייע להכרעה.

השאלה היחידה הטעונה הכרעה היא האם השליך הנאשם על המתלוננת בקבוק, אם רגע זה היה מתועד על ידי מצלמות אבטחה, תיעוד זה היה מהותי, אלא שעל פי העדויות התרשמתי כי מיקום הפגיעה במתלוננת לא היה בטווח של מצלמה ידועה כל שהיא. ראו למשל את הודעת הנאשם מיום 29.9.2014 (ת/9 שורה 48) לפיה הוא מעריך שלחנות הטוטו יש מצלמת אבטחה, אבל מיקומה "לא בדיוק קרוב" למקום האירוע.

22. המשטרה עשתה מאמצים כדי לאתר מצלמות ברחוב טרומפלדור בעקבות עדותו של עידו (ת/20) ולכן תאמה עם בעל הדירה דוד מויאל כדי לבדוק את המצלמות בדירתו (ת/21, ת/22, ת/23, ת/24), בעל הדירה לא שיתף פעולה ראו תוכן המזכר (ת/25) ובסופו של יום בעקבות הוצאת צו חיפוש נתפס תוכן המכשיר והסתבר כי אין תיעוד במצלמות ממועד ביצוע העבירה או בסמוך לכך (ת/38).

כך גם בדקה המשטרה ביום 1.10.2014 את תוכן המצלמות בביתו של דוד פחימה המתגורר בסמוך למכולת של אלפסי ולא נמצא דבר (ת/37), בעניין זה תמוה בעיניי מדוע הובא עד זה לעדות כעד הגנה שלמעשה בא לומר דברים שאינם אמת. העד הציג אמנם בחקירה הראשית עמדה לפיה לכאורה המצלמות בביתו לא נבדקו עד היום, אך משהוטחה בפניו העובדה כי בנגוד לטענתו המצלמות נבדקו (כפי שתועד כבר בתחילת החקירה ת/37), לא הייתה לו תשובה (עמוד 227 לפרוטוקול שורה 29).

הסנגורים הגישו תמונות של מצלמות אבטחה (נ/10), ההגשה הייתה מסויגת, לא הוכח מי צילם והיכן את התמונות ולכן אתעלם מהן (ייתכן ולפי עדות העד פחימה מדובר במצלמות שבביתו תוך שהוא מוסיף כי הסנגור ביקר בביתו לאחר האירוע עמוד 226 שורה 16 אלא שמצלמות אלו נבדקו ולכן אין כל מחדל בשאלה זו).

מאחר והנאשם לא חולק על הימצאותו באירוע שהתרחש בשטח מאוד קטן ובזמן קצר, אי קיום מסדר זיהוי אינו מהווה מחדל חקירה (פנייה לקרן לביצוע מסדר נענתה על ידה כי לא תוכל לזהותו, ת/27) וחשוב לזכור כי עמנואל ואוראל הכירו את הנאשם היכרות מוקדמת, הנאשם מאשר כי שוחח עם עמנואל בזירה, שיחה לה היו עדים רבים כמו המתלוננת שלא הכירה את הנאשם אבל הכירה היטב את עמנואל ששוחח עימו.

השוטר סעב הגיע לבית החולים חקר במקום את המתלוננת וחזר לאזור האירוע כדי לחפש בקבוק או שברי זכוכית (ת/19 שורה אחרונה), השוטר יאשו הגיע לזירה בעקבות הדיווח למשל"ט 100, הנוכחים במקום לא שיתפו את המשטרה במתרחש (ת/26) הוא זיהה במקום את עמנואל ושוחח עימו, אלא שכפי שצינתי לעיל עמנואל לא רצה לשתף את המשטרה באירוע כבר אז ולמרות שבאותו זמן כבר ידע עמנואל כי המתלוננת נפצעה וכי הנאשם הודה בפניו כי הוא זה שגרם לפציעתה, השיב עמנואל לשוטר שאין בעיה והכל בסדר (ת/34 שורה 22). הנאשם לגרסתו הכבושה שנאמרה בבית משפט נכח במקום בעת שהגיע השוטר יאשו. הוא שמע כי עמנואל אומר לשוטר שהכול בסדר והנאשם מצידו לא אמר לשוטר דבר וגם לא אמר כי זה עתה הוא נדרס על ידי קטנוע ואפילו פגע בידו (עמוד 178 שורה 6), כך שמבחינת המשטרה בשלב זה לא היה מחדל בפעולותיה.

טענות הנאשם בדבר אי צילום המקום על ידי המשטרה, טענה נכונה אך איני סבור כי מדובר במחדל חקירה, בהתחשב במחלוקת המצומצמת תמונות לא היו מועילות ולמעשה הנאשם הגיש תמונות לא מעטות כך שגם מבחינה זו לא נפגעה הגנתו.

כבר בשלב ראשוני של החקירה, היה מקום לבחון את הקטנוע והקסדות. זו הייתה גם עמדת חוקרי המשטרה שדרשו מאדיר להביא לתחנת המשטרה את הקטנוע והקסדות, אלא שרק ביום 22.10.2014 בוצעה פעולת חקירה זו (ת/10), באיחור ניכר ולטעמי מדובר במחדל חקירה, איני סבור כי מחדל חקירה זה משמעותי ויש בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם משום שפי שצינתי להכרעה בקשר לאירוע הפגיעה במתלוננת לא רלבנטי כלל האם היא חבשה קסדה על ראשה אם לאו, מאחר ואין מחלוקת כי הקטנוע שהובא למשטרה הוא הקטנוע ששימש את החבורה ביום האירוע, לא הייתה כל מניעה לבחון ולבדוק אותו ובכלל זה יכול היה הנאשם לבדוק האם נגרמו חבלות לקטנוע, ובאמצעות מומחה לנתח האם חבלות שכאלה תואמות החלקה או גרירה, הנאשם בחר שלא לעשות כן.

לאור כל האמור לעיל אני קובע כי למעט עיתוי תפיסת הקטנוע לא היה מחדל חקירתי כל שהוא ומחדל יחידי זה לא פגע בהגנת הנאשם.

אציין כי עד מרכזי לאירוע, תומר בן דודו של הנאשם לא העיד משום שעזב את הארץ, לא אותר בחו"ל ולמרות שידע על המשפט לא שיתף פעולה ולכן גם נמנעה האפשרות של גביית עדותו באמצעות שיחת ועידה.

איני יודע מה הייתה הסיבה בגינה עזב תומר את הארץ וכמובן שאין לייחס העלמות זו לנאשם. שני הצדדים לא ביקשו לזקוף העדרו של העד לחובת הצד השני ומשהוברר כי למרות המאמצים הרבים שעשתה לא הצליחה המאשימה להביאו להעיד, תשאר עדותו עלומה, אך אי העדתו לא תזקף לחובת מי מהצדדים.

23. בעדותו עשה עליו הנאשם רושם לא אמין, הוא הסתבך באי אמירת אמת ואמירותיו לעיתים נשמעו בלתי סבירות, למעשה כבר מהחקירה הראשונה במשטרה הנאשם לא אמר אמת ופעל במניפולטיביות. גם צפייה בחקירותיו המתועדות של הנאשם מראה כי למרות גילו הצעיר הליך החקירה לא משפיע עליו, די נדיר לראות נחקר בגיל כה צעיר (בן 18 ו-11 חודשים ביום האירוע), מודיע לחוקר באמצע החקירה "סיימתי לדבר זה...סיימתי, לא אומר כלום" (ת/9 שורות 84-86 ושורה 108), הוא שלו ורגוע במהלך העדויות כאילו לא מדובר באירוע הקשור בו.

בבית המשפט היה הנאשם זהיר ושלוו, לפני כל שאלה הקשורה באמירה שמסר במשטרה ביקש לעיין ועיין בדקדקנות בהודעותיו. שעומת בחקירה הנגדית עם אמירות רבות שאמר במשטרה ואשר סותרות את גרסתו בבית המשפט חזר על המשפט "מה שכתוב בהודעה זה לא נכון. אני לא הסברתי את עצמי נכון", (עמוד 198 לפרוטוקול שורה 5, עמוד 203 שורה 1, עמוד 208 שורה 9, שורה 18 ושורה 30) עמוד 213 שורה 4).

לטעמי לא מדובר בבעיה של כושר התבטאות ומסירת הסבר לא נכון, הנאשם לא אמר אמת במשטרה כמעט לאורך כל חקירותיו, אמירת דבר והיפוכו מספר כה רב של פעמים אינה שאלה של אופן ההסבר.

אין מחלוקת כי הנאשם צעד על הכביש ביחד עם בן דודו תומר שהיה עד לאירוע, בשתי החקירות הראשונות (ת/7, ת/9) במשטרה, הסתיר הנאשם את קיומו של תומר והדגיש גם לשאלה מפורשת כי היה לבדו.

בעדותו לפני הסביר זאת כך "לא כל כך רציתי לערב אותו בזה" (עמוד 188 שורה 7) ובהמשך אישר כי לא אמר אמת במשטרה באותה הודעה (עמוד 188 שורה 23).

לו גרסת הנאשם בדבר העדר מעורבות פלילית מצידו הייתה נכונה הוא היה צריך בפתח החקירה הראשונה לזעוק שישאלו את תומר שעמד לצידו, ולמצער להזכיר את קיומו בשתי החקירות הראשונות, הסתרתו מצביעה על חשש של הנאשם שתומר ימסור גרסה שתפעל לרעתו. אני גם לא מאמין לנאשם כי מיום האירוע ועד היום הוא לא שוחח עם תומר בן דודו שהיה עד ראיה.

24. באופן תמוה בעיניי, הנאשם בתגובתו לכתב האישום לא הזכיר כי הקטנוע פגע בו, או כי ראה אותו מחליק, הוא אמר אמירה כללית הייתה תאונת דרכים, מבלי להסביר למה כוונתו באותה אמירה ומיותר לציין כי הדברים נמסרו מפי הנאשם באמצעות עורכי דינו, כך שבעיית התבטאות לא הייתה כאן אלא התנהלות מחושבת.

המתנה לתום שמיעת פרשת התביעה ורק באותו שלב לטעון במפורש כי הקטנוע פגע בו, או כי הקטנוע החליק פוגעת במשקל עדותו. לא נעלם מעיניי שבמשטרה הנאשם טען טענות אלו, אבל נאשם שמתנער מאמירות שאמר במשטרה יש לא מעט כאלה, ששומר בליבו את גרסתו הסופית לשלב פרשת ההגנה, הוא נאשם שבדרך זו משאיר לעצמו לסוף פרשת התביעה להחליט במה יודה ולגבי מה יגיד מה שנאמר במשטרה לא נכון כי "לא הסברתי את עצמי".

עוד אציין בסופו של יום טוען הנאשם כי הייתה תאונת דרכים בה הוא היה אחד הנפגעים (ביחד עם המתלוננת לכאורה), בנסיבות אלו הייתי מצפה מהנאשם כי יודיע מיד למשטרה על הפגיעה בתאונת דרכים בה יש נפגעים

וכי ילך לקבל טיפול רפואי, הנאשם לא עשה דבר מהשניים, ואם נזכור כי בזירת האירוע הוטח בנאשם כי הוא זה שגרם לפגיעה, מתחדדת בעיניי חובתו להגיש תלונה כאמור על אותה תאונה על מנת להיערך מול המיוחס לו.

בעדותו תיאר הנאשם כי הקטנוע נסע במהירות וחלף על פניו וכמעט דרס אותו עד כדי כך שהוא היה נסער (עמוד 177 לפרוטוקול שורה 11 ואילך) בעוד הוא המשיך בדרכו, הקטנוע עשה סיבוב פרסה הגיע מאחוריו ופגע בזרועו הימנית עם המראה השמאלית הנאשם לגרסתו נפל, שמע חריקת בלמים ונפילת הקטנוע. הוא קם הלך למקום הקטנוע ראה אותו זרוק על הכביש ואת המתלוננת יושבת על המדרגות ומדממת מהראש. הנאשם אישר כי למקום הגיע עמנואל ושאל "מה עשית לה", והוא מוסיף כי פנה לעמנואל:

"ניגשתי אליו אחרי שכל הרוחות נרגעו, להסביר לו שהכול זה תאונת דרכים, אין פה שום פגיעה ואין פה שום בקבוק כמו שאומרים" (עמוד 181 שורה 15).

העובדה שסמוך מאוד לאחר מועד הפגיעה במתלוננת, פגיעה אלימה מוטחים רק בנאשם הטענות, גם לפי עדותו, כי הוא פגע בה באמצעות בקבוק, מחזקת את עדויות המאשימה ונחרצות ההאשמה דקות לאחר הפגיעה בולטת גם מפי הנאשם בעצמו (עמוד 181 לפרוטוקול):

"ת. כל החבורה שהייתה שם, כנראה אמרה לעמנואל שאני תקפתי אותה עם בקבוק עמנואל היה בן זוג שלה והוא בא להגיד לי את זה בשם כולם. אמר שאני תקפתי אותה. עמנואל לא היה שם.

לשאלות בית המשפט

- ש. מי אמר לך במפורש ומתי שאתה תקפת את המתלוננת עם בקבוק?
ת. עמנואל.
- ש. והוא אמר תקפת או זרקת בקבוק?
ת. הוא אמר, זרקתי בקבוק.
- ש. והיה עוד מישהו שאמר לך שזרקת בקבוק?
ת. אף אחד לא פנה אלי חוץ מעמנואל.
- ש. באיזה שלב הוא אמר לך שאתה זרקת בקבוק?
ת. באותו רגע שהגעתי לכיכר, איפה שהייתה הבחורה המדממת, עמנואל רץ אלי ואז אמר לי שאני זרקתי עליה בקבוק".
- "ש. אתה גם מאשר שהוא זה שאיך שהגיע למקום, אתה אומר ישר פנה אליך ואמר לך מה עשית לה ולמה פגעת בה, נכון?
ת. כן.
- ש. דבר ראשון הוא בא אליך בטענות שאתה פגעת בחברה שלה?
ת. כן.

- ש. הוא לא פנה למישהו אחר למה פגעו בחברה שלו?
ת. רק אלי פנה".

(עמוד 199 לפרוטוקול שורה 13).

25. אני לא מאמין לנאשם כי הוא נפגע על ידי הקטנוע, לא רק משום שהוא לא הלך לקבל טיפול ולא הראה סימני פגיעה כלשהם, למרות שלגרסתו נגרם לו "שטף דם" (עמוד 182 שורה 7). על פי עדותו הוא הלך לאחר הפגיעה לכאורה לשמוע מוסיקה אצל חברו, התנהגות שאינה תואמת התנהגות של נפגע תאונת דרכים (עמוד 178 שורה 7). לנאשם בעדותו היה הסבר תמוה כי שטף הדם הופיע רק למחרת היום, אלא שלמחרת היום הנאשם נחקר (ת/6, ת/7) צפיתי בקלטת ת/6 אליה הפנו הסנגורים ואמנם הנאשם מזכיר פגיעה בשעה 18:13:28 אלא שהוא לא מצביע על פגיעה כל שהיא בגופו (הוא מדגים לכאורה בנגיעה על פרק הזרוע שמתחת לכתף מעל החולצה) אלא הוא לא מפשיל את השרוול ומצביע על שטף דם לכאורה שהיה יכול לתמוך בגרסתו.

בצדק הטיח בו ב"כ המאשימה את השאלה הבאה שלא זכתה למענה:

"ש. אתה דאגת לספר לביהמ"ש שביקשת עימותים, מצלמות, פולגרף ואת הדברים הפשוטים שיכולים לעזור לך, כמו שהעובדה שתומר היה איתך, העובדה שיש לך שטף דם שיכול לתמוך בגרסה שלך, שכביכול הם פגעו בך עם האופנוע, דברים אלו לא סיפרת, זה אדם חף מפשע שרוצה לומר את האמת?

ת. אתה חוזר איתי אחורה לאותם שאלות שכבר ענית"

(עמוד 194 שורה 7).

אני גם לא מאמין לנאשם כי מיום האירוע הוא לא נפגש או שוחח עם בן דודו תומר, ראו למשל דבריו בעמוד 215 לפרוטוקול:

"ש. תומר יודע שיש לך משפט על המקרה הזה?

ת. אני לא בקשר עם תומר.

ש. המשפחה שלך בקשר אתו?

ת. לא. המשפחה שלו גם עברה למרכז. אנחנו לא בקשר.

ש. הוא בן דודה שלך, לא?

ת. כן.

ש. אתה לא בקשר עם קרובי משפחה?

ת. לא.

ש. לא ניסית לשאול אם אפשר להביא אותו להעיד בביהמ"ש?

ת. לא ניסיתי. כמו שאמרתי, מהרגע שהגעתי לכיכר הוא נעלם ומאז לא ראיתי אותו יותר".

הנאשם היה מעורב בחווייה קשה שהביאה למעצרו, צמוד לידו עמד תומר בן דודו שיכול היה לתמוך בגרסתו, הייתכן כי מיום האירוע ועד היום הנאשם לא שוחח עם בן דודו, הייתכן כי תומר נעלם במהלך האירוע והנאשם לא יצר עימו קשר מיד לאחר מכן? ואבהיר כי תומר לא עזב את הארץ מיד לאחר האירוע, הוא הספיק להיחקר במשטרה.

גרסת הנאשם בדבר ניתוק הקשר בין המשפחות סותרת לחלוטין את דברי הסנגורים בשלב בו נערך ניסיון לאתר את תומר בחו"ל (ראו למשל עמוד 161 לפרוטוקול בדבר שיחות בין אימו של הנאשם לאביו של תומר).

בחקירתו הראשונה ת/7 (הודעה מיום 27.9.2010 שעה 17:58) הסתיר הנאשם את נוכחותו של תומר בן דודו במועד הפגיעה, גם לשאלה ישירה השיב "לא היה אף אחד, רק אני" (שורה 31). הוא הכחיש את המיוחס לו והסביר כי הקטנוע פגע בו כתוצאה מכך נפל ואפילו נפגע מהנפילה (שורות 29 ו-50).

בחקירתו השנייה (ת/9 הודעה מיום 29.9.2014 שעה 10:45), אמר כי אין לו מה להוסיף על דבריו בחקירה הראשונה, אבל ביקש שיבדקו את הדו"ח של האמבולנס לו אמרה המתלוננת לטענתו כי נפלה כי כך שמע (שורה 2), גרסתו באשר לאירוע דומה לגרסה הראשונה הוא עדיין הסתיר את נוכחותו של בן דודו תומר שהיה עד לאירוע. חשוב לציין את התיאור של לוח הזמנים הקצר "הוא פגע בי עם המראה שלו ביד ימין שלי, אני עפתי לכיוון בין שתי מכוניות, אחר כך שמעתי את הקטנוע מחליק קמתי וראיתי את הילדה שנפגעה עם דם על המצח ובוכה" (שורה 37).

בחקירתו השלישית (ת/5 הודעה מיום 1.10.2014 שעה 10:56) תאר את שהתרחש הכחיש שהיה לו בקבוק בידו או כי זרק אותו. גם באותה הודעה הוא טען שהקטנוע פגע בידו, אך הסביר כי לא נפגע כלל כי מראת הקטנוע התקפלה (אזכיר כי בעדותו סיפר כי למחרת היום הופיע שטף דם, כאן 4 ימים אחרי האירוע לא מוזכרת פגיעה). לגרסתו הקטנוע החליק למרחק של 5 מטר מהמקום בו פגע בו ומיד לאחר מכן ראה את המתלוננת יושבת על המדרכה שדם על ראשה, בהודעה זו לא התייחס לנזקים שנגרמו לקטנוע.

גרסאותיו במשטרה אינן אמת, הוא התנער מחלק מהותי מהאמור בהם במהלך עדותו, שוכנעתי כי לא ניתן לבסס על עדותו על הנאשם מימצא כל שהוא להגנתו.

מהותה של עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות

26. חבלה חמורה מוגדרת כך בסעיף 34כד לחוק:

- חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים;

לנאשם מיוחסת העבירה לפי סעיף 335(א)(1) בשל השימוש בנשק קר, בקבוק זכוכית קשיח.

אשר ליסודות העבירה אפנה לע"פ 3729/12 דאויאת נגד מדינת ישראל (24.2.2014):

"מלשון הסעיף עולה כי מדובר בעבירת תוצאה שאיננה דורשת יסוד נפשי מיוחד, אלא רק יסוד עובדתי מיוחד - התקיימות התוצאה. נבאר: (א) היסוד העובדתי של העבירה של חבלה חמורה הוא הרכיב ההתנהגותי - חבלה...עבירה זו מיוחדת בכך שלצורך התקיימות היסוד העובדתי שלה נדרש כי כתוצאה מהרכיב ההתנהגותי (החבלה) תיגרם חבלה חמורה לקורבנו של מבצע העבירה.. היסוד הנפשי של עבירת החבלה מודעות לרכיב ההתנהגותי ופזיזות (קרי - אדישות, או קלות דעת) כלפי התרחשות התוצאה בעקבות הרכיב ההתנהגותי".

ראו גם ע"פ 2619/14 שעשוע נגד מדינת ישראל (30.11.2014) בו נקבע כך:

"הוכחת היסוד הנפשי נעשית ככלל על דרך של הסתמכות על חזקות שבעובדה, הנדרשות למעשה כראיות נסיבתיות".

במקרה זה התקיים היסוד העובדתי, הנאשם גרם חבלה חמורה למתלוננת, ראו המסמכים הרפואיים המתארים בין השאר שבר דחוס בגולגולת ועדותה בדבר הפגיעה בראיה, הפגיעה בחוש הטעם והריח.

אשר ליסוד הנפשי השלכת בקבוק זכוכית בעוצמה לעבר ראשו (או גופו) של אדם מצביעה על כוונה לגרום לחבלה חמורה בגופו, בין אם הדבר נעשה באדישות ובין אם נעשה בקלות דעת.

סיכום

לאור כל האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר בהסתמך על עדותה האמינה של המתלוננת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. בנוסף הנאשם הודה בביצוע המעשה בפני שני אנשים שונים עמנואל ובר בשני מועדים שונים, שיחתו עם עמנואל וההודאה בפניו נעשתה בנוכחות המתלוננת, קרן ואוראל.

הצטברות כל הראיות מובילה למסקנה אחת ויחידה ולפיה שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם זרק בקבוק שפגע במצחה של המתלוננת וגרם לה לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ולכן אני מרשיע אותו בעבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ו' כסלו תשע"ז, 06 דצמבר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם בעצמו.